

»Menda vendar ne!« pravi prestrašeni oče in plane s postelje ter gre ven, da bi videl, kaj je. Toda že, ko stopi na prag, vidi, kako iz Smukovega skednja šviga skozi streho plamen, in zakriči na vse grlo: »Pri Smukovih gori!«

Bos, gologlav in samo v spodnji obleki teče od soseda do soseda in kriči na vse grlo: »Pri Smukovih gori!«

Hitro je bila vsa vas pokoci, in kdor je mogel, je pomagal gasiti.

»Kje je naš Tine, naš Tine?« je vpil Smuk, pa nihče mu ni vedel tega povedati.

»Rešite mi Tineta, ki spi v skednju!« je vpila mati, pa nihče se ni upal v skedenj, ker je v njem ogenj najhuje razsajal.

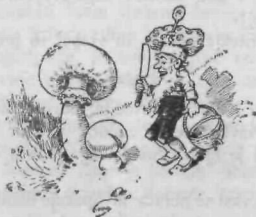
»Joj, moj Tine, moj Tine bo zgorel!« sta obupno klicala oče in mati.

Skednja ni bilo mogoče več rešiti, in tudi živina se ni dala na noben način spraviti iz hleva. Tuleč je poginila. Gasilci so zdaj oblivali edino le hišo, da bi oteli vsaj to.

Toda zaman!

Z bližnjih planin je začel kakor nalašč pihati tenak veter, ki je pripogibal plamen naravnost na hišno streho. Zdaj ni bilo nobene pomoči več. Smuku je pogorelo — vse.

(Dalje.)

Zgode in nezgode.

Piše Iv. Kiferle.

ladini se je »Zvonček« jako priljubil.

Radi gačitajo otroci, ki so se že naučili čitanja. Vem, da bi radi čitali vedno kaj novega, smešnega in veselega. Ni lahko ustreči takim-le živahnim, mladim radovednežem.

Imel sem tovariša, ki mi je marsikaj povedal iz svoje mladosti. Rad sem ga poslušal in si zapomnil mnogo tega. Ker mislim, da boste radi čitali o zgodah in nezgodah mladih let, vam jih povem, kakor sem jih sam slišal.

1. Smrtna nevarnost.

Moji starši so imeli nekaj njiv na barju ali na mahu, kakor pravijo pri nas. Nekega dne se napravita oče in mati, da pojdetata na mah orat. Oče naloži na voz nekaj gnoja, dene na vrh slame in posadi gor mojega brata, ki mu je bilo takrat pet let. Mene pa, ki sem bil tri leta mlajši, je nesla moja mati na roki. Moj oče je imel navadno po dve mladi kravi, da smo imeli dovolj mleka. Tudi ta dan je napregel oče kravi v voz, in šli smo na barje. Moj brat je čvrsto sedel na vozu. Mene pa je mati težko nesla. Saj veste, kako je z otrokom dveh let! Da bi ga nosili, je pretežak, za vztrajno hojo pa tudi ni. — Tudi mene se je mati naveličala nesti, pa me posadi k bratcu na voz. Bratec me je objel z roko okrog pasu in me držal, da nisem padel. Oče in mati sta šla zraven in se pogovarjala o gospodarstvu. Pot je pa bila slaba. Bilo je po deževju, in na kolovozu so stale mlake. Kar hipoma se kolo vdere do pesta, in kakor bi trenil, se zvrne voz. Oče in mati se ozreta in kaj vidita? Zvrnjeni voz, nekaj raztresenega gnoja na kolovozu, nekaj pa zraven v jarku.

Tedaj pa zavpije moja mati: »O, Marija! Kje pa sta otroka?«

Očeta je nekaj zbadlo pri srcu. Hitro stopi k jarku in začne z rokami iskati po umazani vodi med raztresenim gnojem. Začuti nekaj, potegne in privleče mojega brata. Dá ga hitro materi. Ona pa zdihuje: »Oh, kje pa je Ivan? Oh, še Ivana poišči! Gotovo se zaduši! O, Bog, ti nam pomagaj!«

Oče je iskal in brodil po vodi med gnojem in je slednjič tudi mene privlekel iz žabjega domovja. Pa kakšen sem bil! Umazan in črn. V ustih sem imel polno črne, barjanske prsti in dihal nisem skoro nič. Vsa prestrašena me oče in mati treseta, drgneta in čistita gnoja in prsti. Mati je od veselja jokala, ko sem zopet začel dihati in pozneje — jokati.

Oče je voz in gnoj po možnosti spravil na njivo. Mati pa me je zavila v suhe cunje in me tolažila, da sem se naposled umiril. Topli solnčni žarki so mi dobro deli. Bilo mi je gorko in dobro. Kmalu sem pozabil na žabjo tovarišijo v jarku.

